

KIM DZONG IL

*Filozofia Dżucze –
samoistna filozofia
rewolucji*

W ostatnim czasie powstał problem. Problem ten polega na tym, że przy wyjaśnianiu filozofii Dżucze niektórzy nasi pracownicy działający w dziedzinie nauk społecznych wypowiadają błędne poglądy, które pozostają w sprzeczności w stosunku do idei naszej partii, a tego rodzaju poglądy są rozpowszechniane także za granicą. Wymienieni ludzie wciąż jeszcze nie kojarzą ujmowania fundamentalnych zasad filozofii Dżucze z wyjaśnieniem prawidłowości, które są właściwe ruchowi społecznemu, lecz usiłują je interpretować w związku z pojmowaniem ogólnych prawidłowości rozwoju świata materialnego. Ci, którzy obstają przy podobnym punkcie widzenia, motywują to swoim pragnieniem przekonania ludzi o tym, że filozofia Dżucze jakoby w nowy sposób rozwinęła marksistowski materializm dialektyczny. Natomiast w rzeczywistości przy wyjaśnianiu i propagowaniu filozofii Dżucze nie mamy potrzeby głoszenia twierdzenia, że filozofia ta stanowi rozwinięcie materialistycznej dialektyki marksizmu na nowych podstawach. Oczywiście, faktem jest to, że nasza partia nie odniosła się do niej w sposób dogmatyczny, lecz po przestudiowaniu jej i dokonaniu jej analizy z własnych pozycji, przedstawiła nową interpretację całego szeregu problemów. Jednakże podstawowej treści filozofii Dżucze nie stanowi bynajmniej określony rozwój materialistycznej dialektyki.

Filozofia Dżucze jest to filozofia samoistna, jest to kompleks rozwiniętych i usystematyzowanych własnych, jej tylko właściwych twierdzeń. Jej historyczny wkład dokonany w rozwój myśli filozoficznej nie polega na rozwinięciu przez nią marksistowskiego dialektycznego materializmu, lecz na ugruntowaniu nowych zasad filozoficznych, w których centrum uwagi znajduje się człowiek.

Filozofia marksistowska, wysunawszy zagadnienie stosunku świadomości do materii, myślenia do bytu w charakterze podstawowego zagadnienia filozofii, uzasadniła pierwotność materii, pierwotność bytu i na tej podstawie wychodziła z założenia, że świat jest materialny i że ulega on zmianom; jego rozwój jest

ruchem materii. Filozofia Dżucze ujmuje podstawowe zagadnienia filozofii w nowy sposób, sformułowała je jako zagadnienie stosunku człowieka do otaczającego go świata, miejsca i roli człowieka w świecie, wysuwa ona filozoficzną zasadę, zgodnie z którą człowiek jest gospodarzem wszystkiego i on decyduje o wszystkim; na tej podstawie właśnie nakreśliła ona słuszną drogę do decydowania o losach człowieka. Jeżeli filozofia marksistowska uważała za swoje najważniejsze zadanie filozoficzne analizę istoty świata materialnego i ogólnych prawidłowości jego ruchu, to filozofia Dżucze - wyjaśnianie istotnych właściwości człowieka oraz prawidłowości właściwych ruchowi ludzi - społecznej formie ruchu. Jak widzicie, filozofia Dżucze - to samoistna filozofia różniąca się w sposób zasadniczy od poprzedzających ją swoim naczelnym zadaniem filozoficznym i zasadami. Dlatego też nie należy rozumieć filozofii Dżucze jako rozwinięcia materialistycznej dialektyki, nie należy usiłować uzasadniać jej samoistość i jej walory taką czy inną interpretacją w ramach wyjaśnienia istoty świata materialnego i ogólnych prawidłowości jego ruchu. Filozofii Dżucze jako nauki, która wysunęła nowe zasady filozoficzne, nie należy interpretować, przystosowując ją do ram filozofii poprzedzających ją. W tym wypadku nie tylko niemożliwe jest udowodnienie jej samoistości, lecz przeciwnie, ta samoistość zostaje zatarta, okazuje się niemożliwe prawidłowe zrozumienie tego, co stanowi jej rdzeń.

Filozofia Dżucze po raz pierwszy w historii określiwszy w sposób naukowy istotne właściwości człowieka, na tej podstawie dokonała zdefiniowania człowieka jako najdoskonalszej, najsilniejszej istoty na świecie oraz sformułowała nowy pogląd na świat. Jego istota polega na tym, że otaczający nas świat jest rządzony i przeobrażany przez człowieka.

Dokonane przez filozofię Dżucze sformułowanie nowego światopoglądu nie oznacza zerwania ze światopoglądem dialektyczno-materialistycznym. Filozofia

Dżucze bierze za podstawę wyjściową uznanie materializmu dialektycznego. Pogląd na świat z pozycji Dżucze, zgodnie z którym świat jest zarządzany i przeobrażany przez człowieka, jest nie do pomyślenia w oderwaniu od dialektyczno-materialistycznego pojmowania istoty obiektywnego świata materialnego i ogólnych prawidłowości jego ruchu. Jeśli rozpatrywać świat jako jakiś twór rozumu boskiego, co jest właściwe idealizmowi, to nigdy nie dojdzie się do wniosku, że człowiek jest zdolny do rządzenia światem, zaś traktując świat jako coś nie ulegające zmianom, jak to czyni metafizyka, niemożliwe jest zrozumienie, jak człowiek jest zdolny do przeobrażania świata. Pogląd na świat z pozycji Dżucze, to jest uznawanie, że świat jest rządzony i przeobrażany przez człowieka, może ukształtować się tylko pod warunkiem uznania materialistycznego i dialektycznego uznawania świata, to znaczy twierdzenia, że świat jest materialny, że nieustannie się zmienia i rozwija. Aczkolwiek materialistyczna dialektyka marksistowska cierpi na określoną ograniczoność i niedojrzałość, jej fundamentalne zasady są naukowe i słuszne. Dlatego powiadamy: filozofia Dżucze bierze za podstawę wyjściową uznawanie światopoglądu dialektyczno-materialistycznego.

Jednakże nie znaczy to, że filozofia Dżucze po prostu odziedziczyła i rozwinęła materialistyczną dialektykę. Bez dialektyczno-materialistycznego pojmowania obiektywnego świata materialnego, oczywiście, nie do pomyślenia jest naukowe poznanie i przeobrażanie świata, ale same przez się materialistyczna teoria materialności świata i dialektyczne tezy o jego nieustannym zmienianiu się i rozwoju nie dają podstaw do wnioskowania, że człowiek zajmuje w świecie miejsce gospodarza i odgrywa decydującą rolę w jego przeobrażaniu. Tylko pod warunkiem wyjaśnienia istotnych właściwości człowieka, odróżniających go w zasadniczy sposób od wszystkich innych form materialnego bytu, można prawidłowo uzasadnić wybitne miejsce i rolę człowieka jako władcy świata, jako jego przeobraźcy. Tylko filozofia Dżucze zdołała uzasadnić w sposób

naukowy istotne właściwości człowieka - uzasadnić, że jest on istotą społeczną, dysponującą samodzielnością, zdolnością do twórczego działania oraz świadomością. W ten sposób została udowodniona fundamentalna teza, która głosi, że człowiek zajmuje miejsce gospodarza w świecie i odgrywa decydującą rolę w jego przeobrażaniu.

Biorąc za punkt wyjścia swoją zasadę filozoficzną, w której centrum znajduje się człowiek, filozofia Dżucze wypracowała właściwy Dżucze pogląd na rozwój społeczno-historyczny, pogląd Dżucze na historię, co umożliwiło przewyższenie ograniczoności poprzedzającego ją poglądu na rozwój społeczno-historyczny i uwarunkowało radykalną przemianę w poglądach i podejściu do rozwoju społeczno-historycznego.

Filozofia marksistowska, zastosowawszy ogólne prawidłowości rozwoju świata materialnego do praktyki rozwoju społeczno-historycznego, opracowała dialektyczno-materialistyczny pogląd na rozwój społeczno-historyczny, materialistyczny pogląd na historię. My, rzecz jasna, nie negujemy historycznego znaczenia materialistycznego poglądu na historię. Był to ważki wkład dokonany w przewyższenie reakcyjnych, antynaukowych poglądów na rozwój społeczno-historyczny, opierających się na idealizmie i metafizyce. Oprócz tego jest rzeczą znaną, że również na zjawiska społeczne oddziałuje ogólne prawo rozwoju świata materialnego, ponieważ życie człowieka odbywa się właśnie w tym obiektywnym, materialnym świecie a społeczeństwo jest związane nierozzerwalnie z przyrodą. Jednakże w ruchu społecznym działają prawidłowości, które są właściwe właśnie jemu. Jeżeli, zapominając o tym, stosować w sposób mechaniczny do zjawisk społecznych ogólne prawidłowości rozwoju świata materialnego, to nie może to doprowadzić do jednostronnego pojmowania procesu rozwoju społeczno-historycznego.

Ruch społeczny zmienia się i rozwija według własnych, właściwych tylko jemu prawidłowości.

Ruch społeczny jest ruchem ludzi, którzy podporządkowują sobie świat i przeobrażają go. Prowadzą oni pracę, mającą na celu przeobrażanie przyrody, aby sprawować władzę nad obiektywnie istniejącym światem materialnym i zmieniać go. Przeobrażając przyrodę człowiek tworzy dobra materialne oraz warunki dla swojego życia. Proces przeobrażania przyrody i tworzenia bogactw materialnych ma na celu zaspokajanie społecznych potrzeb ludzi, może on być urzeczywistniany tylko przez społeczne współdziałanie ludzi. Ludzie dokonują przeobrażania społeczeństwa w imię rozwoju i doskonalenia stosunków społecznej współpracy. Zarówno przyrodę, jak i społeczeństwo, przeobraża tylko człowiek. Urzeczywistniając działalność w zakresie przeobrażania przyrody i społeczeństwa człowiek jednocześnie nieustannie zmienia samego siebie i dąży do samodoskonalenia się. Zarządzanie światem i przeobrażanie go przez człowieka dokonują się w ostatecznym wyniku poprzez przeobrażanie przyrody, przebudowę społeczeństwa i wychowywanie nowego człowieka a podmiotem tego procesu są masy ludowe. To ich siłami tworzone są wszystkie materialne i kulturalne wartości społeczeństwa, rozwijają się stosunki społeczne.

Ruch społeczny z jego podmiotem - masami ludowymi - ma w odróżnieniu od ruchu świata naturalnego swoje cechy szczególne. W świecie naturalnym ruch odbywa się w sposób żywiołowy, w rezultacie wzajemnego oddziaływania obiektywnie istniejącej materii. Natomiast ruch społeczny powstaje i rozwija się dzięki aktywnemu oddziaływaniu i roli podmiotu. A zatem, przy mechanicznym stosowaniu do procesu społeczno-historycznego twierdzeń materializmu dialektycznego, będącym odzwierciedleniem ogólnych prawidłowości rozwoju świata materialnego, nie można wyjaśnić w sposób ścisły ani istoty społeczeństwa, ani prawidłowości ruchu społecznego. Główna ograniczoność

materialistycznego poglądu na historię polega na tym, że nie daje on prawidłowego wyjaśnienia właściwych rozwojowi społecznemu prawidłowości, a przy rozwijaniu tez dotyczących tego ruchu, bierze za podstawę jedność ruchu materii, to że obejmuje on i ruch przyrody i ruch społeczny.

Marksistowski materialistyczny pogląd na historię dzieli społeczeństwo na społeczny byt i społeczną świadomość, a określając ich wzajemne stosunki nadaje pierwszemu z nich znaczenie decydujące, a strukturę społeczeństwa dzieli na siły wytwórcze i stosunki produkcji, na bazę i nadbudowę, przypisując decydujące znaczenie produkcji materialnej i stosunkom ekonomicznym. Taki jest rezultat bezpośredniego zastosowania wprost do procesu rozwoju społeczno-historycznego twierdzeń materialistycznej dialektyki głoszącymi, że świat jest materialny, że zmienia się on i rozwija zgodnie z ogólnymi prawami ruchu materii. Świat rozpatrywany przez twórców marksizmu z zastosowaniem ogólnych prawidłowości świata materialnego do praktyki rozwoju społeczno-historycznego - to świat, w którym nie tylko przyroda, lecz także człowiek i społeczeństwo jako materialny byt stanowią jedność. Jeśli rozpatrywać człowieka nie jako istotę społeczną rozporządzającą samodzielnością, zdolnością do działania twórczego i świadomością, lecz jako część wszechświata polegającego na jedności materii, jeśli przenosić wprost ogólne prawa ruchu świata materialnego na proces rozwoju społeczno-historycznego, to dojdzie się do traktowania ruchu społeczno-historycznego jako procesu przyrodniczo-historycznego.

Oczywiście, społeczeństwo zmienia się i rozwija nie zgodnie z subiektywną wolą człowieka, lecz zgodnie ze swoimi określonymi prawami. Jednakże działanie praw społeczeństwa i przyrody różnią się w istotny sposób wzajemnie od siebie. J tak, w przyrodzie prawa działają w sposób żywiołowy, niezależnie od działalności człowieka, natomiast w społeczeństwie przejawiają się one za

pośrednictwem jego samodzielnej, twórczej i świadomej działalności. Prawa społeczne bywają różne: jedne z nich działają w każdym społeczeństwie, niezależnie od ustroju społecznego, inne przejawiają swoje działanie tylko w określonym ustroju społecznym. Ponieważ wszystkie prawa społeczeństwa działają za pośrednictwem działalności ludzkiej, w zależności od niej to oddziaływanie może urzeczywistniać się bądź normalnie, bądź w sposób skrępowany lub ograniczony.

Kiedy mówimy o działaniu praw społecznych uwarunkowanym działalnością ludzką, to nie oznacza to, że nie mają one charakteru obiektywnego albo że wykluczona jest możliwość żywiołowego biegu ruchu społecznego. Gdy istnieją określone warunki społeczno-ekonomiczne nieuniknienie działają również odpowiadające im prawa społeczne, a zatem ich działanie ma charakter obiektywny, tak jak to jest z prawami przyrody. Żywiołowy charakter ruchu społecznego tłumaczy się stosunkowo niewysokim poziomem rozwoju samodzielności, zdolności do twórczego działania i świadomości człowieka, a także tym, że nie istnieje ustrój społeczny gwarantujący ujawnianie się w pełni tych właściwości. Wraz z rozwojem samodzielności, zdolności do twórczego działania, świadomości człowieka i z ugruntowywaniem się ustroju społecznego pozwalającego na pełne ujawnianie się tych właściwości, działalność ludzka będzie w większym stopniu odpowiadać wymogom obiektywnych praw, a zakres oddziaływania czynnika żywiołowego stanie się bardziej ograniczony. Rozwój społeczeństwa - to proces wzrostu samodzielności, zdolności do twórczego działania i świadomości mas ludowych. Wraz ze wzrostem tych właściwości i doskonaleniem ustroju społecznego zgodnie z ich wymogami społeczeństwo osiągnie nowe szczeble rozwoju w rezultacie celowo ukierunkowanej działalności mas ludowych. Będzie to oznaczać bardziej wszechstronne wcielenie w życie prawidłowości właściwych ruchowi

społecznemu, którego zmiana i rozwój odbywają się dzięki aktywnemu działaniu i roli podmiotu.

Twórcy marksizmu, zastosowawszy ogólne prawidłowości rozwoju świata materialnego do procesu rozwoju społeczno-historycznego, zdołali opracować dialektyczno-materialistyczny pogląd na ten proces, jednakże w praktyce napotkali mnóstwo zagadnień ruchu społecznego, których rozwiązanie w ramach ogólnych prawidłowości świata materialnego było niemożliwe. Podjęli więc próbę przewyciężenia jednostronności dialektyczno-materialistycznego poglądu na rozwój społeczno-historyczny. opracowując szereg teorii. Teorie te głoszą, że świadomość społeczna powstaje jako odzwierciedlenie warunków materialno-ekonomicznych, jednakże wywiera na nie odwrotne oddziaływanie, że polityka jest determinowana przez ekonomikę, ale także wywiera na nią odwrotny wpływ itd. I mimo wszystko markistowski materialistyczny pogląd na historię jest w zasadzie takim pojmowaniem procesu społeczno-historycznego, u którego podstaw leży wspólność ruchu przyrody i ruchu społecznego. Dlatego teoria ta nie zdołała uniknąć ograniczoności, która polegała na tym, że proces rozwoju społeczeństwa był traktowany także jako proces przyrodniczo-historyczny.

Podstawowa różnica między filozofią Dżucze a filozofią poprzedzającą ją wypływa w ostatecznym wyniku z różnego poglądu na człowieka.

Filozofia marksistowska definiowała istotę człowieka jako całokształt stosunków społecznych, ale nie podała prawidłowego wyjaśnienia szczególnych właściwości cechujących samego człowieka jako istotę społeczną. To, że przy rozpatrywaniu tez dotyczących ruchu społecznego poprzednia teoria wzięła za podstawę ogólne prawidłowości rozwoju świata materialnego znajduje wytłumaczenie właśnie w tym, że nie potrafiła ona wyjaśnić istotnych cech

szczególnych człowieka jako członka społeczeństwa. Filozofia Dżucze po raz pierwszy dała wyczerpujące wyjaśnienie szczególnych cech właściwych człowiekowi jako istocie społecznej.

Człowiek, jak to sformułowano w dokumentach naszej partii, jest istotą społeczną rozporządzającą samodzielnością, zdolnością do twórczego działania i świadomością. W tej kwestii po prostu nie może być innego poglądu. Ale kiedy chodzi o to, w jaki to sposób człowiek stał się istotą społeczną rozporządzającą samodzielnością, zdolnością do twórczego działania i świadomością, to przy rozpatrywaniu tego zagadnienia niektórzy nasi pracownicy nauk społecznych w dalszym ciągu występują zajmując błędne pozycje.

Rozpatrując zagadnienie istotnych cech szczególnych człowieka wciąż jeszcze jako kwestię stopnia rozwoju jego bytu materialnego, obstają oni przy tym, że wyjściowej przesłanki uzyskiwania przez człowieka samodzielności, zdolności do twórczego działania i świadomości należy szukać w różnorodności części składowych materii i złożoności struktury ich połączeń. Faktycznie wymienione poglądy oznaczają traktowanie istotnych cech szczególnych człowieka jako kontynuacji właściwości naturalnych, biologicznych, jako ich rozwój i doskonalenie. Kiedy chodzi o człowieka jako o żywy organizm, można rozpatrywać człowieka porównując go z inną żywą materią, a nawet rozważać szczególne właściwości biologicznych części składowych człowieka oraz struktury ich połączeń. Jednakże człowiek rozpatrywany przez filozofie Dżucze - to człowiek wyposażony nie tylko w wysoko rozwinięty organizm. On żyje i działa, rozporządzając samodzielnością, zdolnością do twórczego działania i świadomością, które nie istnieją u wszystkich innych rodzajów żywej materii. Wyjściowej przesłanki opanowania przez człowieka samodzielności, zdolności do twórczego działania i świadomości należy szukać nie w rozwoju tego, co jest u niego wspólne z innymi formami materialnego bytu, lecz w takich

szczególnych właściwościach, którymi nie jest zdolna rozporządzać żadna inna forma bytu materialnego. Człowiek rozporządza samodzielnością, zdolnością do twórczego działania i świadomością właśnie dlatego, że jest on istotą społeczną, która stanowi część składową społecznego kolektywu, żyje i działa w ramach stosunków społecznych. Te atrybuty stanowią społeczne właściwości ludzi, które kształtują się i rozwijają w procesie społeczno-historycznym, kiedy to ludzie realizują swoją działalność nawiązując między sobą stosunki społeczne. Samodzielność, zdolność do twórczego działania i świadomość człowieka są, oczywiście, niemożliwe bez istnienia jego wysoko rozwiniętego organizmu. Biorąc pod uwagę fakt, że człowiek jest wyposażony w taki organizm, można powiedzieć: człowiek to najwyższy produkt ewolucji, to najbardziej rozwinięta istota materialna. Jednakże bez względu na to, jak rozwinięty byłby organizm człowieka, nie byłby on w stanie rozwijać się jako istota samodzielna, twórcza i świadoma, gdyby nie stanowił on części składowej społecznego kolektywu, gdyby żył i prowadził swoją działalność w oderwaniu od stosunków społecznych. Gdyby człowiek nie żył życiem biologicznym, to nie zdołałby żyć życiem społeczno-politycznym, jednakże samo przez się życie biologiczne bynajmniej nie oznacza życia społeczno-politycznego. Podobnie do tego, aczkolwiek bez posiadania przez człowieka rozwiniętego organizmu nie jest możliwe istnienie jego samodzielności, zdolności do twórczego działania i samodzielności, jednakże same tylko jego szczególne właściwości biologiczne nie kreują jeszcze jego właściwości społecznych. Te atrybuty społeczne mogą formować się i rozwijać jedynie w ramach procesu kształtowania się i rozwoju człowieka jako istoty społecznej, inaczej mówiąc, w toku historycznego procesu rozwijania się jego działalności społecznej i społecznych stosunków. Historia rozwoju społeczeństwa jest właśnie historią rozwijania się samodzielności, zdolności do twórczego działania i świadomości człowieka. Oznacza to, że wymienione właściwości są społecznymi właściwościami człowieka, które formują się i rozwijają w procesie społeczno-historycznym. Dlatego,

podchodząc do człowieka z punktu widzenia filozofii, należy w każdym wypadku wychodzić z założenia, że stanowi on istotę społeczną.

Jednakże niektórzy nasi specjaliści z dziedziny nauk społecznych stojąc na gruncie koncepcji mówiącej o częściach składowych materii i strukturze ich połączenia, wyprowadzają z tego istotne szczególne właściwości człowieka i twierdzą, iż rzekomo to stanowi główną treść filozofii Dżucze. W istocie rzeczy nie jest to nic innego, jak tendencja do interpretowania filozofii Dżucze w ramach marksistowskiego materializmu dialektycznego. Tego rodzaju tendencji nie należy traktować inaczej niż jako próbę usprawiedliwiania błędności ewolucyjnego rozpatrywania istotnych szczególnych właściwości człowieka jako produktu rozwoju i doskonalenia jego właściwości biologicznych.

W związku z zagadnieniem istotnych szczególnych właściwości człowieka jest rzeczą ważną, aby prawidłowo rozumieć to, czym jest istota społeczna. Twórcy marksizmu wysunęli zagadnienie istoty człowieka w ramach stosunków społecznych i jednocześnie posługiwali się pojęciem „społecznego bytu” w znaczeniu materialnych warunków życia społecznego i stosunków ekonomicznych, które istnieją obiektywnie i znajdują odzwierciedlenie w społecznej świadomości. Ponieważ rozpatrywali oni człowieka jako element składowy sił

wytwórczych, jako całości kształt stosunków społecznych, to, oczywiście, w treść pojęcia społecznego bytu włączali także samego człowieka. Jednakże pojęcie „społeczny byt” nie było przez nich używane w jego właściwym znaczeniu określającym istotne szczególne właściwości człowieka.

Wprowadzając filozofię Dżucze, posługiwaliśmy się wyrażeniem „istota społeczna” we właściwym jego znaczeniu określającym istotne szczególne

właściwości człowieka. W twierdzeniach filozofii Dżucze za istotę społeczną w świecie uważa się tylko człowieka. Jednakże niektórzy nasi towarzysze pracujący w dziedzinie nauk społecznych w dalszym ciągu upierają się przy konieczności włączania w skład pojęcia istoty społecznej także dóbr społecznych i społecznych stosunków, zacierając różnicę, która istnieje pomiędzy człowiekiem, bogactwami społecznymi i społecznymi stosunkami. Społeczne dobra i społeczne stosunki są tworzone i rozwijane przez człowieka, a wobec tego nie należy wiązać ich jako równorzędnych danych wyjściowych w treść pojęcia, które określa szczególne właściwości cechujące człowieka. Oczywiście, kiedy chodzi o filozofię marksistowską, słowa „byt społeczny” mogą być używane w takim samym znaczeniu, co właśnie stosowali twórcy tej filozofii. Jednakże, jeżeli w ramach filozofii Dżucze będzie się rozumieć słowa „istota społeczna” w takim starym znaczeniu, to w ostatecznym wyniku doprowadzi to do niewyraźnego i mglistego pojmowania istotnych szczególnych właściwości człowieka. Ponieważ filozofia Dżucze jest nową filozofią, która posiada własne, właściwe tylko jej system i treść, przeto nie należy traktować jej kategorii, w poprzednim znaczeniu.

Jedną z głównych przyczyn wypaczeń, które ujawniły się u części pracowników nauk społecznych w wyjaśnieniu i propagowaniu filozofii Dżucze, polega na tym, że przy studiowaniu zagadnień filozoficznych nie brali oni za punkt wyjścia wymagań rewolucyjnej praktyki.

Teoria powinna opierać się na praktyce, obowiązana jest jej służyć. Kiedy teoria jest oderwana od praktyki, wtedy wypacza ona prawdę i traci wszelki sens.

Wielki Wódz Towarzysz Kim Ir Sen, studiując zagadnienia filozoficzne, zawsze brał za punkt wyjścia wymagania praktyki rewolucji, udzielając naukowych odpowiedzi na aktualne zagadnienia ideowo-teoretyczne rewolucyjnej praktyki,

w rezultacie czego stworzył on właśnie filozofie Dżucze. Dokonując uogólnienia bogatego, społecznego doświadczenia rewolucyjnej praktyki, nasza partia przeprowadzała w sposób wszechstronny systematyzowanie, pogłębiła i rozwinęła filozofię Dżucze.

Rewolucyjna praktyka - to walka o samodzielność mas ludowych prowadzona przez same masy. I dlatego główną rzeczą w dociekaniach filozoficznych jest odzwierciedlenie w sposób prawidłowy wymagań i dążeń mas ludowych, uogólnianie doświadczenia ich walki przy opracowywaniu teorii i uczynienie wypracowanych wyników teoretycznych własnością samych mas ludowych. W społeczeństwie opartym na wyzysku reakcyjne klasy rządzące, wykorzystując filozofię do utrzymywania i usprawiedliwiania reakcyjnych reżimów, usiłują przekształcić ją w monopol tych filozofów, którzy wyrażają tylko ich interesy. Uważają one, że masy ludowe to prymitywny tłum, który nie ma nic wspólnego z filozofią i po prostu nie jest zdolny do jej zrozumienia.

Nasza partia, biorąc za podstawę wyjściową stanowisko, że masy ludowe są gospodarzami wszystkiego i istotą obdarzoną największą mądrością, ugruntowała, pogłębiła i rozwinęła filozofię Dżucze, odzwierciedlając w niej wymagania i dążenia mas ludowych oraz dokonując syntezy doświadczenia ich walki, przekształciła tę filozofię w narzędzie walki samych mas ludowych. Oto w czym leży przyczyna tego, że filozofia Dżucze stała się prawdą absolutną odpowiadającą wymaganiom i dążeniu mas ludowych do samodzielności oraz filozofią ludową, która jest łatwo dostępna dla nich i służy im jako narzędzie walki.

Jednakże niektórzy nasi towarzysze rozwijający swą działalność na niwie nauk społecznych wszczynają dyskusję wokół takich zagadnień, które mają wątpliwe znaczenie praktyczne dla określania dróg decydowania o losach mas ludowych.

My studiujemy filozofię właśnie w tym celu, aby znaleźć odpowiedź na pytanie, jakimi twierdzeniami i metodologią kierować się w rozwijaniu społeczeństwa i decydując o losach mas ludowych. Proces rozwoju społeczeństwa jest ukierunkowywany przez politykę; właśnie filozofia Dżucze oświetla fundamentalne zasady tej polityki, która nadaje kierunek rozwojowi społeczeństwa najprostszą drogą. W tym sensie można powiedzieć, że filozofia Dżucze jest filozofią polityczną.

Niektórzy nasi pracownicy działający w dziedzinie nauk społecznych wyjaśniali filozofię Dżucze jako filozofię, która stanowi rozwinięcie marksistowskiego materializmu dialektycznego, w tym niby celu, aby prowadzić propagandę idei Dżucze z uwzględnieniem specyfiki propagandy prowadzonej za granicą. Ale istota rzeczy polega na tym, aby doprowadzić ludzi do jasnego uświadomienia sobie, że filozofia Dżucze-to nowa rewolucyjna filozofia, a nie proste rozwinięcie poprzedniej filozofii. Błędem jest kiedy interpretuje się filozofię Dżucze w ramach poprzedniej filozofii pod pretekstem, że odpowiada to specyficznym właściwościom propagandy zagranicznej i kiedy bez związku z fundamentalnymi zasadami filozofii Dżucze propaguje się nie odpowiadające im twierdzenia jako elementy tej filozofii. Tym bardziej, że obecnie na arenie międzynarodowej powstaje dostatecznie dużo aktualnych zagadnień teoretycznych i praktycznych, na które trzeba znajdować prawidłowe odpowiedzi na bazie twierdzeń filozofii Dżucze. Nasuwa się więc pytanie, po co, odwracając się od tych wymogów życia, rozważać i zastanawiać się w dziedzinie propagandy zagranicznej nad takimi problemami, w których nie ma ani grama polityki i dla których nawet trudno jest znaleźć odpowiednie zastosowanie teoretyczne i praktyczne? Propagując idee Dżucze za granicą należy w korelacji z problemami życiowymi wyjaśnić w sposób prawidłowy, że filozofia Dżucze - to całkowicie samoistna nowa filozofia, filozofia rewolucji. Należy unikać wykrzywień i przegięć nie tylko w propagandzie za granicą, lecz

także w badaniu, studiowaniu zagadnień filozofii Dżucze, a także w dziedzinie oświaty.

Dla naszej partii filozofia Dżucze - to filozofia rewolucji, filozofia polityki, naświetlająca filozoficzne podstawy idei Dżucze, przewodniej ideologii partii, a także podstawowe zasady rewolucji. Jak należy odnosić się do filozofii Dżucze - to nie jest po prostu zagadnienie teorii filozoficznej, jest to związane z podejściem, pozycją w ideologii partii. Należy przyswajać sobie idee partii jako prawdę absolutną, niezachwianie bronić ich, przekształcać je w swoje przekonania rewolucyjne. Jest to konieczne dla prawidłowego rozumienia, interpretowania i propagowania filozofii Dżucze.

Mamy prawo chlubić się swoją filozofią Dżucze - tą wielką filozofią polityczną. Powinniśmy dogłębnie studiować jej zasady i konsekwentnie ucieleśniać je w działalności praktycznej w imię rewolucji i budownictwa socjalizmu.

Powinniśmy analizować i oceniać wszystkie zjawiska społeczne jedynie na podstawie zasad filozofii Dżucze i zgodnie z jej wymogami zespolać jeszcze ściślej masy ludowe wokół partii i podnosić rolę podmiotu, aby przyspieszać tempo procesu rewolucyjnego i budownictwa socjalizmu.

Filozofia, którą powinni studiować i nią się kierować nasi pracownicy naukowci, cały naród, jest filozofia Dżucze. Jednocześnie należy znać również poprzedzającą ją marksistowsko-leninowską myśl filozoficzną. Szczególnie dobrze powinni znać poprzednią filozofię pracownicy nauk społecznych. Przy jej studiowaniu rzeczą ważną jest dokładne analizowanie, wraz z jej postępowymi, pozytywnymi stronami, jej ograniczoności i niedoskonałości. Trzeba jasno rozumieć nie tylko historyczny wkład wniesiony przez poprzednią filozofię, lecz także jej ograniczoność przez ramy czasowe oraz niedojrzałość ideowo-teoretyczną. Będzie to pomocne w zapobieganiu skrzywieniom

dogmatycznym w podejściu do poprzedniej teorii, w głębokim zrozumieniu samoistności i zalet filozofii Dżucze. Towarzysze zatrudnieni w dziedzinie nauk społecznych powinni w świetle przyswojonych sobie przez nich zasad filozofii Dżucze zwrócić poważną uwagę na dokładną ocenę zarówno zasług poprzedniej filozofii, jak i jej ograniczoności i niedoskonałości.

Jednocześnie nie powinniśmy w żadnym wypadku dopuszczać do pojawiania się wszelkich, obcych nam filozoficznych, ideologicznych prądów, które są sprzeczne z filozofią Dżucze, niezawodnie zapewniać jej czystość. Filozofia Dżucze - to najdoskonalsza, żywotna filozofia, w której znajdują odzwierciedlenie wymogi praktyki rewolucji i której prawda i czystość są potwierdzone przez nią samą. Dzisiaj na arenie międzynarodowej rośnie zainteresowanie filozofią Dżucze, powiększają się szeregi zwolenników idei Dżucze. Fakt ten dowodzi w sposób przekonywujący, że filozofia Dżucze daje jedynie słuszne odpowiedzi na problemy rewolucyjnej praktyki. Nasi pracownicy zatrudnieni w dziedzinie nauk społecznych powinni być niewzruszenie przekonani o głęboko naukowym charakterze, słuszności, samoistności, walorach filozofii Dżucze i, kierując się nią, analizować i oceniać wszystkie inne teorie filozoficzne tak, aby nie przeniknęły do niej nawet najmniejsze oznaki obcych nam prądów filozoficznych.

Obowiązkiem wszystkich tych towarzyszy jest szerzej i głębiej studiować i propagować filozofię Dżucze, wyraziście demonstrować jej wielkość i jeszcze bardziej pomnażać jej przyciągającą siłę, jak tego domaga się partia.